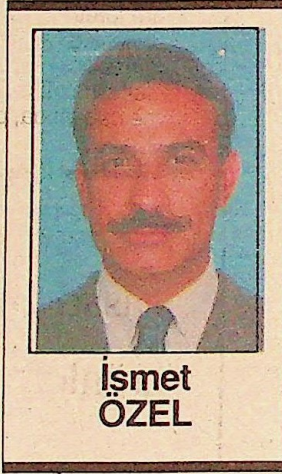


İslâmcıların oto-sansürü

Türk siyasi hayatında İslâmcıların yeri yirmi yıl öncesi-ne oranla çok değişti. İslâmcılık da Türk düşünce hayatında sahip olduğu yeri hatırı sayılır ölçüde genişletti. Giderek biz İslâmcılar artık sağa sola lâf yetiştirmekte pek zorluk çekmez olduk. Ancak söylediklerimizin hepsini belli başlıklar altında toplamak mümkün. Belki bazılarımızın düpedüz hamaset yaptığı söylenebilir, ama bazılarımız da farklı boyutlarda ve farklı derinlikte çözümlenmeler peşinde. Yine de yazdıklarımızın çoğunluğunu apolojist nitelikli olmaktan kurtarabilmiş değiliz. Ye mazeret beyan ediyoruz veya belli alanlarda savunmacı görüşler geliştiriyoruz. Temalarımızın bir kısmını İslâm aleyhtarlığının ve İslâm aleyhtarlarının yakın geçmişte ortaya çıkardığı mazarrat oluşturuyor. Bize mahsus bir başka konu da halen İslâm adına sıcak savaş yürütülen bölgelerdeki kardeşlerimize duyduğumuz yakınlık çerçevesinde belirleniyor. Zaman zaman kendi konumumuzdan (benim şimdi yaptığım gibi) şikâyet etmekten geri durmayız.



**İsmet
ÖZEL**

Sonuç olarak İslâmcılık dallanıp yapraklanan bir hareketin serazat görünüşüne sahip değil. Ufuk açıcı görüşler bizim yeni dünyamızı beslemiyor, giderek ufku zorlayan bir anlayış yeteneğinin meyveleri beklentisi içinde de değiliz. Belki bu noksanlıklar sebebiyle fazlaca yakınmaya gerek yok, çünkü bu şikâyetler giderilebilir cinsten. İslâmcılık bütün dine ilişkin düşüncelerin olduğu gibi, son yüzyılların kendinden emin, saldırgan modernizminden çok etkilendi. Darbe almadığı zaman bile sendelemesini anlayışla karşılamalı. Üstelik bugüne gelirken sadece toplum hayatında etkisi ve yetkisi pek sınırlı olan sadé halk kesimlerinden gayri destek bulmadı. Bu şartların olumsuz etkileri çabucak dışta bırakılabilir. Çağdaş düşüncenin imkânları İslâmcıların hiç karmaşaya kapılmaksızın en üst basamaktan, yeterlilikle konuşmalarına elveriyor. Halka bağlantı gücünü elde tutmaları da onların bundan sonraki gelişme güvenceleri olabilir. Yeter ki İslâmcılar bize kendilerini kuşatan düşünce odaklarından ödünç aldıkları yaklaşımlarla değil de kendi özgünlüklerinden güç alan bir serpilişle ulaşınsınlar ve böylelikle bize onlardan tazelenen hayatın taze fikriyatı ulaşınsın.

Bunun böyle olması için biz İslâmcıların ağızımızdaki baklayı çıkarmamız gerekiyor. Öyle yapacağımıza yürürlükteki düşünce ortamında kabul edilebilir bir konumda yer almayı tercihe değer buluyoruz. Bu bizim oto-sansürümüze yol açıyor. Kendi görüşlerimizi önce kendimiz sansüre uğrattığımız zaman daha geniş çevrelere sızabilecek bir İslâmi yaklaşım geliştirme imkânı kullanmış oluyoruz. Daha baştan kendi kavrayış yeteneğimizdeki çarpıklığı olağan sayma gibi bir hataya duçar oluyoruz. Belki oto-sansürden geçmiş görüşler ortama uyumları yüzünden cazibe kazanabilirler. Ama İslâmcılar neyi üstlendiklerine dair şuurda yaya kalmışlarsa insanları cezbettikleri düşünceler kendilerinin uzaklaşmakla görevli oldukları düşüncelerdir. Çünkü oto-sansür insanı kendi ağızından düşman sesi çıkacak hale getirir.